

JOSEFINE OTTESEN

# Dragens kys



## *Hytten*

Den kølige morgenluft vækkede hende. Døren var blevet lukket op. Allerede før Iljana slog øjnene op, vidste hun, at solen skinnede. Hun indåndede lugten af den nattevåde skov. Det var blevet efterår. Hun krøb længere ned under uldtæppet. De måtte snart til at bruge de tunge skindtæpper i stedet.

Langsomt åbnede hun øjnene. Rahlin stod som en silhuet i døråbningen. Hun børstede nynnende det smukke kastaniebrune hår, der var så langt, at hun kunne sidde på det. Iljana trak en tot af sit eget rødbrune hår frem og undersøgte den misfornøjet. Hendes hår ville aldrig blive så langt. Det var alt for tyndt.

Da hendes mor havde sat sin tunge fletning op på hovedet, begyndte hun at synge morgenhymnen til Månegudinden. Iljana lukkede igen øjnene og lod, som om hun sov. Hun vidste, at Rahlin ikke ville have, at hun lyttede. Hun var endnu for ung til at synge til gudinden. Først når hun begyndte at få sine blødninger, ville hendes mor indvie hende, men Iljana elskede at høre Rahlins varme, bløde stemme. Hun snød sig tit til at se og høre de endnu forbudte ritualer, selv om hun ikke forstod de mærkelige ord.

Da sangen var afsluttet, kaldte Rahlin: – Iljana, sover du? Iljana lod sig glide længere ned under tæppet.

Rahlin kaldte igen. Nu havde stemmen lige præcis

den anelse af hårdhed, der gjorde, at Iljana svingede benene ud over kanten. Hun trippede hurtigt hen over det kolde stengulv til stolen, hvor hendes tøj lå. Den dugkolde luft fik hendes krop til at sitre. Det var godt at mærke, hvordan søvnen sprang ud af den nøgne hud.

Iljana skyndte sig at få tøjet på. Hun greb brændekurven og løb udenfor. Spindelvævenes tråde glimtede i solen, og græsset var dyngvådt. Duggen sivede ind igennem hendes tynde lædersko, da hun fyldte kurven op med brænde.

Rahlin havde sat morgenmaden frem, mens hun var ude. Ilden i det store brændekomfur var næsten gået ud, og Iljana lagde sig på knæ for at puste liv i de sidste gløder. Barken knitrede, da hun lagde brændet på, og snart åd ilden sig grådigt ind i det tørre træ.

– Lad nu være med at tænde for voldsomt op, der er stadig god varme i solen, advarede hendes mor. Iljana tog en af de store brændeknuder ud igen og lod den glide tilbage i kurven.

Rahlin var tavs, mens de spiste. Iljana sagde heller ikke noget. Hun kendte det fjerne udtryk i sin mors øjne og vidste, at Rahlin var fordybet i en indre tankeverden.

– Jeg havde en drøm i nat!

Rahlins stemme lød, som om den kom et andet sted fra: – Den drøm var et tegn. Nu er tiden snart inde.

Rahlin knugede hånden om det halvmåneformede smykke, hun havde om halsen, og hendes ravfarvede øjne fastholdt Iljanas blik på en måde, der næsten gjorde ondt. Iljana brød sig ikke om det, men vidste ikke, hvordan hun skulle bryde den intense stemning. Hun vædede forsigtigt sine tørre læber og spurgte:

– Hvad var det for et tegn, du fik?

Hun vidste, at moderen ikke ville svare på hendes spørgsmål, alligevel skulle hun stille det.

Rahlin så ikke på sin datter, men smilede fjernt. – Det kan jeg ikke fortælle dig, ikke før du er blevet indviet.

Iljana sukkede irriteret. Rahlin så venligt på hende. – Når du får din blødning, skal jeg fortælle dig det hele. Det varer ikke længe, du er allerede tretten år. Jeg var på din alder, da jeg fik min første blødning. Men nu må vi i gang, solen står allerede højt på himlen. De første patienter kommer snart, og jeg har ikke mere pilebark.

Hun så opfordrende på Iljana, der fandt sine samlekurve frem og tog et sjal om skuldrene.

Deres hytte lå i udkanten af skoven og tæt ved bredden af den store flod, der udsprang i det høje bjergmassiv mod sydvest.

Her sidst på sommeren var vandstanden så lav, at Iljana kunne gå nede i selve flodlejet på sin vej mod pilebevoksningen højere oppe ad floden. Solen havde allerede varmet de rundslebne sten op, og hendes sko tørrede hurtigt. Hun arbejdede længe koncentreret med at skrælle små stykker bark af piletræerne. Solen bagte på hendes ryg, og hun tog sjalet af.

Pludselig var der nogen, der lagde armene om hendes brystkasse og klemte til. Først blev hun forskrækket, men så hørte hun en stemme, hun kendte: – Ha, nu er du fanget af Bjergkongens tapreste soldat – vil du bede for dit liv?

Det var Kee, han boede i en kulsvierlejr, der lå et godt stykke længere inde i skoven. Iljana havde aldrig selv været der, men hun kendte flere af folkene fra lejren. De kom til hendes mor, når de var syge, og Kees far havde ofte været der på grund af sin gigt.



Hun vred sig hvæsende løs. – Kee – din idiot – slip mig, ellers taber jeg mine kurve.

Kee trimlede om i det tørre græs og jamrede: – Åh, jeg er såret, dødeligt såret! Vise kvinde, gør mig rask.

Iljana kunne ikke lade være med at le. Hun lagde forsigtigt kurvene med pilebark fra sig og kastede sig på knæ ved siden af Kee. – Tapre kriger, nu skal jeg helbrede dig. Hun stak sine fingre ind under hans beskidte læderskjorte og kildede ham. Kee hvinede. Iljana satte sig tværs over ham og kørte sine knæ hen over hans ribben. Han vred og vendte sig, og snart var det hende, der lå nederst.

De tumlede rundt, til de var helt forpustede.

– Gi'r du dig?! stønnede Kee ind i Iljanas øre. Det kildede. Hun hev efter vejret, for han lå tungt på hendes brystkasse.

– Ja, ja – nåde, gispede hun.

Kee blev liggende oven på hende. Han borede næsen ned i hendes hår. – Uhm, det lugter godt.

Iljana nød varmen fra slåskampen og fornemmelsen af Kees tyngde mod sin krop. – Jeg kan mærke dit hjerte slå. Kan du også mærke mit?

Han lå helt stille og mærkede efter. – Næh, men det er nok, fordi du er ved at få bryster, og så ...

Iljana rejste sig så hurtigt, at Kee trimlede ned i græsset. – Ja, sagde hun glædestrålende.

Kee nikkede og fortsatte: – Ja, og så får du nok også snart de der blødninger. Du er tretten år ligesom mig, og min far har fortalt, at min mor blev givet til ham, da hun var tretten, for da havde hun allerede fået sin første blødning. Når du får din blødning, så kan du blive givet bort til mig, og så drager vi ind til byen, ligesom min far gjorde. Han har nemlig ikke altid været kulsvier. Han

boede i bjergene, før han tog til byen og giftede sig med min mor. Da hun døde, ville min far ikke blive der mere. Jeg vil ind til byen. Jeg vil være soldat hos Bjergkongen, og så kan du blive min kone og ...

Iljana rystede på hovedet. – Nej, jeg vil ej!

– Det er slet ikke noget, du selv bestemmer. Det skal din far nok finde ud af, insisterede Kee.

– Jamen, jeg har slet ikke nogen far, så der er ingen, der skal bestemme over mig, indvendte Iljana.

Kee kikkede forundret på hende. – Selvfølgelig har du da en far. Alle har en far!

– Nej, ikke mig. Jeg har kun min mor og ...

– Åh, ved du nu hvad, drævede Kee. – Selv om din mor er en heks, har hun vel ikke selv lavet dig.

Iljana blev rød i kinderne af raseri. – Min mor er ikke en heks.

– Vel er hun så. Det er kun hekse, der kan kurere alle mulige sygdomme, ligesom din mor kan. Hun er en heks, sådan en af dem, der tilbyder hende månedæmomen. Det har jeg selv hørt min far sige!

– Hvad kommer det dig ved? svarede Iljana hidsigt.

Kee fortsatte:

– Der er heller ikke nogen, der ved, hvor I kommer fra. Måske er I slet ikke rigtige mennesker, men bare sådan en slags ånder.

Iljana snerrede:

– Hvor er du dum – min mor og mig er da ikke ånder!

– Nå, hvor kommer I så fra? Er I fra bjergene eller fra skoven, fra sletten eller fra byen?

Iljana vidste ikke, hvad hun skulle svare. Hun havde ofte forsøgt at få noget at vide af sin mor, men Rahlin havde altid afvist hende med, at når hun fik sin bløddning, så skulle hun nok få det hele at vide.

Iljana skyggede med hånden og missede op mod solen.

– Åh nej, det er over middag. Mor bliver rasende, når jeg kommer så sent, og jeg er slet ikke færdig med at samle bark.

Hun begyndte indædt at skrælle bark af de slanke piletræer. Kee stod lidt og kikkede.

– Er du sur, Iljana?

Hun trak på skuldrene. Kee gik hen ved siden af hende og tog sin kniv frem. – Jeg hjælper dig.

Tavse gik de i gang. Kee skrællede nogle ordentlige stykker af, men Iljana sagde ikke noget. Hun havde travlt. Da kurvene var fyldt, hjalp han hende med at få dem op over skuldrene. Hun tog sit sjal i hånden, og uden at vende sig om skyndte hun sig tilbage langs floden.

Lige før Iljana gik ind i hytten, børstede hun det visne græs af tøjet og forsøgte at rede håret med fingrene. Da hun kom ind, så hun, at der allerede var kommet en patient. Hun kunne ikke se, hvem det var, for Rahlin havde hængt et tæppe for den ene del af rummet. Hendes mor kikkede frem bag tæppet, da hun kom ind. Iljana bukkede hovedet for at undgå hendes blik.

Rahlin sagde køligt: – Vil du være sød at sætte noget af barken over. Jeg skal bruge et afkog nu.

Iljana gjorde, som hun blev bedt om. Hun kunne høre på den klagende stemme, at det var en kvinde, der lå bag forhængen. Rahlin talte beroligende til den syge: – Slap nu bare helt af, jeg bliver nødt til at undersøge dig indvendig for at se, hvor langt du er henne.

Kvinden jamrede højt, og Iljana havde lyst til at holde hænderne for ørerne. Hendes mor sagde alvorligt: –

Ja, det er ikke så godt. Der kan ikke være tale om, at du kan beholde barnet, du bløder alt for kraftigt.

Kvinden svarede lavmælt: – Det vil jeg heller ikke. Han vil ikke have det. Det er derfor, han har tævet mig sådan. Rahlin sagde hårdt: – Er det derfor, du begyndte at bløde? Iljana kunne ikke høre svaret, kun kvindens stigende jamren. Et øjeblik kikkede Rahlin ud igen og sagde lavt: – Iljana, du bliver nødt til at løbe hen til Måneegen og hente noget bark til mig. Men husk kun at tage små stykker, og tak gudinden bagefter.

Iljana skyndte sig ud ad døren. Hun var glad for at slippe væk fra huset. Alligevel skyndte hun sig, alt hvad hun kunne, op ad den lille skrænt bag huset, ind ad den tiltrampede sti, til hun kom til det væltede træ. Her delte stien sig i to, og Iljana fortsatte ad sporet til højre. Snart nåede hun den lille lysning, hvor det gamle egetræ stod alene i midten. Hver gang det var fuldmåne, gik Rahlin ind til egen for at danse til Månegudindens ære. Iljana måtte ikke komme med, og da hun var lille, havde hun de lange nætter, hvor hun var helt alene i hytten. Da hun blev lidt større, sneg hun sig efter moderen, og hun holdt meget af at sidde i skjul bag buskene og se på Rahlins månedans. Hun vidste godt, at det var strengt forbudt, fordi hun ikke var indviet, men det var så smukt at se Rahlins langsomme rituelle dans i det kolde månelys.

Iljana skrabede forsigtigt bark af den knudrede stamme, bøjede hovedet lidt og hviskede: – Tak, Månegudinde.

Da hun kom tilbage igen, var kvinden bag forhænget stille. Der lugtede sødligt af valmueafkog, så hun var sikkert faldet i søvn. Rahlin lagde barken i en gryde med kogende vand. Hun så træt og tillukket ud, og Iljana satte sig stille hen på briksen.

Lidt efter sagde Rahlin sammenbidt: – Du bliver nødt til at hjælpe mig!

Da Iljana kom om bag forhænget, kikkede hun nysgerrigt på den syge. Det var en ung kvinde, der allerede så hæret ud. Hun var afmagret, og overalt på hendes krop var der store blodudtrædninger. Iljana gøs. Rahlin lagde en hånd hårdt om hendes nakke og sagde sammenbidt: – Ja, det ser ikke godt ud. Hun var gravid, men manden ville ikke have det. Nu bløder hun, og jeg er nødt til at forsøge at skylle fosteret ud. Det har ikke overlevet den hårde medfart. Du skal holde hendes ben fra hinanden, så jeg kan komme til med sprøjteposen.

Iljana tog fat i de tynde ben og pressede dem fra hinanden. Det var væmmeligt at se blodet, der strømmede ud fra kvindens hårdækkede skød. Hun kikkede væk og lukkede øjnene. Lyden af egebarkafkoget, der blev sprøjtet op i kvindens skede og derfra plaskende løb ned i det store flade træfad, som Rahlin havde lagt kvinden op over, var unaturligt høj, og hun ventede utålmodigt på, at hendes mor blev færdig.

Det lugtede kvalmt af blod, da Rahlin bar det store træfad udenfor. Iljana sank en ekstra gang og sagde: – Jeg går op til brændeskuret og kløver noget brænde.

Hendes mor nikkede bare og gik igen ind til kvinden.

Iljana blev længe oppe ved skuret, selv om der kom flere patienter, og hun vidste, at hun burde gå ned og hjælpe.

Rahlin kaldte utålmodigt på hende: – Iljana, hvor bliver du af? Jeg har brug for din hjælp.

Iljana skyndte sig ind i den overfyldte hytte.

Resten af eftermiddagen forsøgte hun at gætte, hvad Rahlin skulle bruge, før hun blev spurgt. Hun mærke-

de, at de syge var imponerede af hende, men Rahlin lagde slet ikke mærke til hende.

Da alle var gået, trak Rahlin forhænget fra. Kvinden lå stadig og døsede.

– Nu må du vågne og gå hjem.

Kvinden klagede sig sagte. Hendes mor hjalp den syge med at komme op at sidde. Hun krummede sig sammen af smerte. Rahlin kikkede hovedrystende på hende og sagde: – Her er noget te, der vil hjælpe med at standse blødningerne, og fremover må du hellere drikke et afkog af tormentilrod hver morgen.

Kvinden stirrede forundret på hende. – Hvorfor det?

Rahlin virkede irriteret. – Så du ikke bliver med barn igen. Kan du selv gå hjem?

Kvinden nikkede og kikkede bedende på Rahlin. – Ja, men jeg har ingen penge. Kan jeg skylde dig til senere? Når min mand begynder at jage, kan jeg sikkert godt tage en hare, uden han lægger mærke til det!

Rahlin nikkede træt og skubbede den syge ud ad døren.

– Skal jeg lave lidt te til dig, mor? spurgte Iljana bekymret. Rahlin nikkede og strakte sig. Så så hun, at kurvene med pilebark endnu ikke var ordnet.

– Hvorfor har du skåret sådan nogle store stykker? Du ved, at træerne har svært ved at hele, når du tager så meget.

Iljana krympede sig under det bebrejdende tonefald.

– Det var ikke mig, det var Kee.

Idet hun sagde det, vidste hun, at hun hellere skulle have holdt sin mund.

Rahlin rynkede brynene. – Kee – kulsvierens søn? Var det, fordi du legede med ham, at du kom så sent hjem?

Iljana nikkede og undgik at se på sin mor.

Rahlin vinkede hende over til sig og strøg en tjavset hårlok væk fra Iljanas pande. Hun sukkede lavmælt.

– Iljana, vi to har kun hinanden. Jeg er nødt til at kunne stole på dig, ellers ved jeg ikke, hvordan vi skal klare os. Du ved jo godt, at jeg skal bruge den bark, og du er stor nok til at forstå, at det er vigtigere, end at du føjter rundt med den lille beskidte unge.

– Han er da ikke særlig beskidt, indvendte Iljana mumlende. Hun lænede sig ind til moderens varme krop. Rahlin smilede og gav hende et knus. – Næh, han er vel heller ikke helt lille mere. I er vist lige gamle.

Iljana nikkede og sagde ivrigt: – Ja, vi sloges. Han sagde, at jeg var ved at få bryster, tror du, det er rigtigt?! Han sagde også, at når jeg havde fået min første blødning, så ville han have mig, og så skulle vi tage ind til byen, hvor han ville være soldat hos Bjergkongen ...

Iljanas stemme ebbede ud. Hun mærkede, hvordan hendes mor stivnede, mens hun fortalte. Rahlins stemme var hård og flad, da hun sagde: – Iljana, jeg tror ikke, du skal lege mere med Kee. I er så store nu, at det nok er bedst, at I ikke er sammen.

– Hvorfor det? spurgte Iljana forundret og fortrød i samme øjeblik, at hun havde åbnet munden.

– Fordi Kee snart er en mand. Hans far er fra bjergene. Deroppe regner de ikke kvinder for det skidt, de træder på. Du ved ikke, hvad han kan finde på.

Iljana stirrede forbløffet på sin mor. – Jamen, mor, Kee ville da aldrig gøre mig fortræd, og hvorfor siger du det om hans far? Hvor kommer vi da fra? Kommer vi ikke fra bjergene?

I tavsheden, der fulgte efter Iljanas spørgsmål, mærkede hun en sær, magtesløs usikkerhed hos sin mor, som hun aldrig før havde oplevet. Men da Rahlin begyndte at tale, forsvandt den ukendte tøven. – Iljana, selv om du endnu ikke har fået dine blødninger, vil jeg

fortælle dig lidt af vores historie. Du er så stor, at du vil kunne forstå, hvorfor det er nødvendigt at holde visse ting hemmelige.

Udenfor var solen ved at forsvinde bag de høje bjerge mod vest. Hyttens kroge begyndte at mørkne.

Rahlin begyndte roligt: – For mange, mange år siden førte Månegudinden vores slægt til dette land og ...

Iljana afbrød ivrigt: – Her op til skoven, så kommer vi altså fra ...

– Lad nu være med at afbryde. Nej, ikke til skoven, men til den flade kyststrækning ved flodmundingen. På den tid fandtes byen slet ikke. Der var en mindre handelsplads på den nordre flodbred, der hvor byen nu ligger. Her mødtes folkene fra bjergstammerne, fra sletten og fra skoven med tilsejlende handelsmænd. Floden var dyb og bred nok til, at selv store skibe kunne sejle op ad den. Alle var enige om, at det var en god mødeplads, men der blev aldrig bygget på stedet. Ingen brød sig om de tilbagevendende oversvømmelser, hver gang det var højvande og storm, dog var de allermest bange for Dragen. Den holdt til på en halvmåneformet ø, der lå lidt ude i havet. Det meste af øen var dækket af et stort rygende bjerg, hvor man sagde, Dragen boede. Når Dragen vågnede, rystede jorden, og havet rejste sig i kæmpebølger, der slog langt ind over kysten og sugede mennesker, dyr og huse med sig ud igen. Hver gang der kom ild op af bjerget, blev folk bange, for det var tegn på, at Dragen var ved at vågne.

Månegudinden sendte os hertil og gav os viden om, hvordan Dragen kan holdes i ro. Den hemmelige viden er stadig i vores slægt, men jeg kan ikke fortælle dig mere om det, før du har fået din første blødning.

Iljana gøs. Hun var slet ikke sikker på, hun havde lyst



til at vide mere om den frygtelige drage. Samtidig væltede spørgsmålene ind over hende. Hvis hun var af denne fantastiske slægt, hvorfor boede de så helt alene ude i skoven? Havde Månegudinden glemt dem?

Iljana ville sige noget, men hendes hals var helt tør. Hun rømmede sig nervøst, men nåede ikke at komme til orde, før Rahlin fortsatte: – Men gudinden, vores store moder, hjælp os ikke alene med sin magiske viden om Dragen. Hun lærte os også, hvordan vi skulle bygge diger langs med den laveste del af kysten og langs den sidste del af flodens løb, og hvordan vandstanden i floden kunne reguleres med sluseporte i det store dige ud imod havet. Alle disse forbedringer gjorde, at landet bag digerne ikke længere blev oversvømmet, hver gang de kraftige østenstorme pressede havet ind imod den flade kyst. Vores slægt grundlagde byen. Det var os, der først byggede på højdedraget ude i floden, det var os, der byggede det store slot, som hele byen voksede op omkring.

Rahlin holdt en veltilpas pause og smilede opfordrende til sin datter.

Iljana spurgte hæst:

– Men Dragen ... hvordan?

– Dragen er det farligste, du kan forestille dig. Den er skabt af Jordens indre ild og kan ødelægge alt, hvis den ikke er under kontrol. Det kræver stærk magi at holde den i ro. Den evne blev givet til vores slægt af Månegudinden. Derfor blev vores slægt kaldt Drageslægten, og i generationer har Dragedronningerne regeret over byen fra Halvmånetronen på slottet. Byen – og landet omkring den – blomstrede og blev rige. Vi sørgede for, at ofringerne og ritualerne til Dragens ære blev overholdt efter Månegudindens anvisninger, og den frygte-

lige drage holdt sig i ro. Alle var tilfredse, og der var ro i landet – lige indtil den dag for seksten år siden, hvor Bjergkongen angreb byen!

Rahlin blev tavs. Iljana sad helt stille i mørket og ventede på fortsættelsen.

– Det var forfærdeligt. Selvfølgelig vidste vi, at de mange bjergstammer sloges indbyrdes. Det havde de altid gjort. Deres måde at leve på var grum og barbarisk, men når de var i byen, indordnede de sig under Drageslægtens love og holdt fred.

Men en dejlig sommermorgen – det var morgenen efter sommertolhverv – angreb store horder af bjergkrigere byen. Der kom altid mange mennesker, både fra sletten og fra bjergene, til solhvervsfesterne for at overvære ofringerne til Dragen. Min mormor, Dragedronningen, min mor, Dragepræstinden, og jeg var på vej tilbage efter at have gået i spidsen for solhvervsprocessionen, hvor Dragens offer blev ført ud til havet. Vi nåede at blive advaret om angrebet og flygtede ned i den hellige grotte under slottet, hvor den varme kilde springer til gudindens ære. Men selv der kom Bjergkongens soldater. Havde det ikke været for deres øverstbefalende, den daværende bjergkonges bror, Dom Yeno, havde de skændet og mishandlet os alle tre. Yeno sendte min mor og mormor over til Dragens ø, men mig tog han med sig hjem.

Igen standsede Rahlin. Iljana kunne mærke sorgen, der omsluttede hendes mor. Den stod som en stærk kulde i rummet, og Iljana ønskede, at hun kunne sætte sig tæt ind til sin mor og gøre hende glad igen. Men hun gjorde ikke noget. Hun vidste, at Rahlin ikke ville bryde sig om det. Stilheden dirrede i mørket. Rahlin havde svært ved at finde ord til at fortsætte.

– Jeg var lige blevet atten år. Dom Yeno ville have, at jeg skulle gifte mig med Bjergkongens søn. Det ville have været let at give efter, men jeg nægtede. Jeg ville hellere dø end svigte mit kald som dragejomfru.

Yeno kom til at holde af mig, han beundrede mit mod og min stolthed. Han var ikke som de andre mænd fra bjergstammerne ...

Rahlin talte meget lavt: – Men jeg døde ikke, selv om han tog det helligste jeg ejede. Jeg var nødt til at leve videre, jeg var jo den sidste.

Iljana kunne mærke sin mors afmægtige vrede. Alligevel var Rahlins stemme kold som is, da hun langsomt sagde: – Men det var ham, der tabte, ham, der ikke havde kontrol over sig selv. Jeg mistede aldrig målet af syne. Snart er der en ny dragejomfru!

Iljana rykkede uroligt på sig. Hun forstod ikke, hvordan moderen kunne være så vred og samtidig så kontrolleret. Rahlin reagerede med det samme på Iljanas uro og rejste sig for finde ild til lampen. Hun åbnede komfurlågen, tog en spån fra brændekurven og brugte den til at tænde de tykke bivoksllys, som stod på bordet.

Ilden i komfuret blussede op, da der kom luft til. Varmen og lyset fortrængte snart den dystre stemning.

– Ja, så er historien ikke så meget længere. Dom Yeno opgav til sidst at få mig gift med Bjergkongens søn. I stedet for sørgede han for, at jeg kom herop i skoven at bo. Jeg går ud fra, at han har sagt, at jeg var død. I hvert fald har jeg aldrig nogensinde siden hørt noget til Bjergkongens slægt. Heldigvis havde min mor nået at oplære mig i Månegudindens urtemedicin, ellers ved jeg såmænd ikke, hvad vi to skulle have levet af ...

Der var meget, Iljana havde lyst til at spørge om, men Rahlin kom hende i forkøbet. Hun smilede fjernt til sin

store datter og lod hånden glide hen over hendes hår. – Nu kan du måske forstå, hvorfor du ikke bare kan blive ved med at lege med Kee. Du siger selv, at Kee ønsker at tjene Bjergkongen. Glem aldrig, at du er den sidste ætling af Drageslægten. Det er dig, der skal genindsætte slægten på Halvmånetronen. Rahlin kunne ikke helt skjule smerten i sin stemme, da hun fortsatte: – Du er den sidste jomfru af den ældgamle slægt. Det bliver dig, der skal overvinde Bjergkongen. Hvis jeg lever til den tid, vil jeg blive din dragepræstinde. I vores slægt har det altid været sådan, at kun en jomfru kunne indsættes som dragedronning. Samtidig med indsættelsen fik hun som regel en mand. Dragedronningens ældste datter blev oplært til dragepræstinde, og hendes ældste datter blev så den næste dragejomfru. Således har mor og datter altid delt magten imellem sig i vores slægt. Min mor skulle have været dragepræstinde for mig, men sådan skulle det ikke blive.

Rahlin sukkede og tog hånden ind på brystet. Hun trak det gråsorte halvmåneformede smykke frem, som hun altid bar tæt ind til kroppen.

– Dette er Månegudindens gave til Drageslægten. Det er tegnet på, at vi er hendes udvalgte. Den, der bærer dette smykke, har slægtens styrke. Når du får din første blødning, overgiver jeg Halvmånen til dig, så må du bære den.

Iljana sænkede blikket. Det var svært for hende at rumme alt det, Rahlin havde fortalt. Hun ønskede at være værdig til at være dragejomfru, men samtidig skræmte det hende. Hun havde altid vidst, at Rahlin var noget særligt. Når hun havde set de forhutlede kvinder fra kulsvierlejren, havde hun været stolt af sin smukke, kloge mor. Det var klart, at Rahlin ikke var hvem som

helst. Men det var meget sværere at skulle forstå, at også hun selv var noget specielt, at hun var en ætling af den gamle drageslægt. Hun var ikke helt sikker på, at hun brød sig om det.

Moderen rejste sig og trak blidt pigen op at stå. Hun så smilende på sin datter. – Du er en rigtig prinsesse, du bliver en smuk dronning.

Iljana sukkede. Hun vidste godt, hun ikke så ud af noget særligt. Hun havde tit studeret sig selv i en af de stille skovsøer: det rødbrune, lidt tjavsede hår, de store grå øjne i det magre, markerede ansigt, den lange ranglede krop, der ikke havde nogen facon. Hun ønskede, at hun havde tykt, blankt hår og bløde kvindelige former ligesom sin mor.

Rahlin smilede alvorligt. – Men husk – det, jeg nu har fortalt dig, er en hemmelighed. Det kan gælde vores liv, hvis det rygtes, at der stadig er nogen i live fra Drageslægten.

Iljana havde svært ved at falde i søvn den aften. Hver gang hun lukkede øjnene, så hun en gnistrende, flammende drage med ildøjne, der bøjede sig ned over hende. Dens varme var lokkende, og hun havde lyst til at give sig hen til den. Rahlin mærkede hendes uro og spurgte søvnigt:

– Hvorfor sover du ikke?

Iljana svarede tøvende: – Det er Dragen – jeg bliver ved med at se den, når jeg lukker øjnene.

Rahlin sukkede: – Ja, den har megen kraft. Du må aldrig overgive dig til den, den vil brænde dig op indefra.

Iljana klynkede: – Men hvordan skal jeg få den til at gå væk?

– Når du får dine blødninger, vil jeg lære dig, hvordan

du kan holde Dragen væk. Indtil da skal jeg hjælpe dig med at lukke den ude.

Rahlin lagde sin varme hånd på Iljanas pande og sang en stille, intens hymne til Månegudinden, som Iljana aldrig havde hørt før. Roen bredte sig i hende, og hun faldt i søvn.

Den næste dag lod Rahlin sin datter hjælpe sig med de syge. Hun skulle se på dem, mærke deres puls, være opmærksom på hudens farve, deres vejrtrækning, hvordan de bevægede sig. Ud fra sine iagttagelser skulle hun finde ud af, hvad de fejlede, og hvilke midler der skulle bruges for at kurere dem. Iljana var god til det. Hendes mor havde lært hende op, og Iljana havde altid fået svar på sine spørgsmål. Patienterne roste den unge pige, og selv om hendes mor altid havde nogle rettelser, kunne hun mærke, at Rahlin var stolt af hende. Iljana koncentrerede sig stærkere end nogensinde om at huske alt, hvad Rahlin havde fortalt hende gennem årene. Bevidstheden om at være den sidste dragejomfru gav hende en berusende fornemmelse af viden og kraft.

Den første frostmorgen sagde Rahlin: – Nu er slåenbærrene gode. Vil du være sød at gå op til sandskrænterne og plukke et par spande. Jeg vil gerne have nok til at lave vin.

Iljana havde lyst til at sige nej. Hun havde sovet dårligt og følte sig tung i hele kroppen. Det murrede også så underligt i maven. Hun sukkede demonstrativt, men Rahlin overhørte hende og fortsatte: – Vi har fået meget honning i år, det er godt. Vi har også fået samlet en god urtebeholdning. Jeg har i hvert fald ti sække trækul til gode hos Kees far, og med det brænde, vi allerede har

samlet, tror jeg ikke, vi kommer til at mangle noget i vinter.

Irritationen skvulpede rundt i Iljana. Det forskrækkede hende, at hun blev så vred på sin mor. Hun skyndte sig at tage tøj på og løbe ud efter brænde. Græsset knækkede med en knasende lyd under hendes fødder, og den klare frostluft prikkede behageligt i lungerne.

Da hun kom ind igen, havde Rahlin lagt skindbukserne frem og pakket en lille kurv med mad til hende. De to store barkspande stod ved siden af.

Iljana havde endnu ikke sat brændekurven fra sig, da Rahlin sagde: – Jeg synes, du skal tage af sted med det samme. Du kan spise undervejs. Går du nu, kan du være tilbage lidt over middag. Hvis der ikke kommer patienter i dag, kan jeg sætte bærrerne over, så snart du er tilbage.

Vreden pressede sig op igennem Iljanas bryst. Hun hvædede lavt: – Mor! Kan jeg ikke lige få lov at stille brændekurven fra mig først?

– Naturligvis, tag skindbukserne på, så kan du trænge lidt ind i krattet uden at blive alt for forrevet.

Rahlin tænkte sig lidt om. – Hvis ikke der er bær nok i de her to spande, må du nok af sted i morgen igen. Fuglene elsker slåenbærrerne, så de forsvinder hurtigt. Her er en kop varm te, den må du hellere drikke, inden du går.

Iljana hev vredt i lukkestroppen. Den knækkede, og hun vrissede surt. Rahlin blev irriteret. – Så pas dog lidt på, du behøver ikke rive og flå sådan i tøjjet.

Rahlin bandt en knude på stroppen. Iljana hankede op i barkspandene og trampede demonstrativt ud ad døren, som hun lukkede hårdt bag sig. Hun gik om bag hytten og op ad den lille skråning. Hendes ånde

dannede tågeskyer, og hun gik hurtigt til for at få varmen.

Sandskrænterne lå et stykke oppe ad floden efter den store krumning, og det var hurtigst at skyde genvej igennem skoven. Iljana fulgte den smalle sti fra hytten og ind til det store væltede træ.

I dag skulle hun ikke ind til Måneegen, så hun drejede til venstre. Stien var ikke andet end et smalt spor igennem underskoven. Hun forsøgte at undgå at hænge fast i de tornede brombærranker, der lyste rødt i det visne græs. Solen skinnede ned igennem det gule egeløv. De fleste blade var faldet af, men der var stadig nogle få tilbage, der lyste som tynde guldplader imod den stærkt blå efterårshimmel.

Den stejle sandskrænt, hvor slåenkrattet voksede, vendte mod syd, og rimfrosten var for længst jaget bort af solen. Iljana satte sig på den overhængende kant og dinglede med benene. Neden under hende bredte floden sig, så det nærmest blev en lille sø med små øer og holme. Hun kunne ikke lide at kikke ned, det sugede så sært i mellemgulvet. I stedet så hun over på den anden side af den brede flod. Skoven fortsatte et stykke op imod det vældige bjergmassiv, der stod som en mørk mur horisonten rundt mod syd og vest. Toppene var allerede hvide af sne.

Hun hoppede ned på skrænten og tog sine barkspande og sin madkurv med. Hun gled ned i lange, skridende skridt, til hun nåede slåenkrattet.

Iljana begyndte at plukke de matviolette bær fra de tornede grene. Mens hun forsøgte at undgå at rive sig til blods, kikkede hun på floden. Hun kunne ikke lade være med at tænke på, at det samme vand, der flød for-



bi skrænten, også ville løbe igennem byen, umiddelbart før floden strømmede ud i havet. Hun tænkte på sin mors historie om Drageslægten og byen.

Hendes tankerække blev afbrudt af et hujende råb ude fra floden: – Iljana – hvad laver du?

Det var Kee, der kom sejlene i en slank jagtjolle. Han lagde ind under skrænten og trak stævnen op, så båden ikke drev fra ham. Iljana stillede barkspanden fra sig og begyndte at rutsche længere ned ad skrånningen.

Næsten nede stoppede hun op, hun huskede, hvad hun havde lovet sin mor. Kee var begyndt at kravle op imod hende nedefra. Sandet skred under fødderne på ham, og han pustede af anstrengelse.

Hun råbte til ham: – Pas nu på. Jeg tror, du har et svagt hjerte!

Kee standsede op og kikkede måbende op på hende. – Hvorfor tror du det?

– Jeg har lagt mærke til, at du tit bliver blålig om læberne, når du har anstrengt dig. For resten tror jeg også, at dine nyrer er lidt sarte.

– Mine nyrer!?

Kee var et stort spørgsmålstegn.

– Ja, du har næsten altid mørke skygger omkring øjnene. Det er som regel tegn på en nyresvaghed. Det er vigtigt, at du drikker rigeligt, så du får skyllet dem godt igennem.

Iljana havde svært ved at kende sin egen stemme, den lød nøgtern og kold, som om hun overhovedet ikke kendte Kee.

– Hvorfor siger du alt det?

Kee lød ærgerlig, og han kæmpede for at stå fast i det skridende sand. Han lod sig glide lidt ned. – Jeg ville

bare spørge dig, om du ville med ud på en af de små holme og måske fiske lidt og ...

– Det har jeg overhovedet ikke tid til. Jeg skal passe mit arbejde. Der er jo patienter, der venter på livsvigtig medicin, så ...

– Har du patienter? Du er måske ved at uddanne dig til heks ligesom din mor!

Kees stemme var hånlig. Iljana mærkede sin hals snøre sig sammen. Alligevel sagde hun stolt: – Min mor er ingen heks. Min mor er et ædlere og finere menneske end nogen af jer barbarer.

Kees stemme var skinger af vrede: – Og hvordan er hun så »finere«? Bor hun måske ikke i en ussel rønne, er det måske ikke på grund af os kulsviere, at I overhovedet kan overleve vinteren, og at I indimellem får lidt kød?

Iljana isnede indvendig og hvislede: – Og hvem helbreder så både jer og en masse andre, når I er ved at krepere? Det gør min mor, der i virkeligheden burde være dragedronning og regere byen. Hun sviner dagligt sine hænder til på jer og alle jeres beskidte møgunger, der har ondt i maven eller har fået for mange tæv, så de er blevet skæve i hovederne.

Kee spruttede, og Iljana var taknemmelig for, at han stod så meget længere nede på skrænten. – Dronning, ha! Den historie får du ikke mig til at tro på. Der er heldigvis ikke nogen tilbage af Drageslægten. De har gjort skade nok med deres menneskeofringer til Dragen og deres brandbeskatning af al handel, så kun Drageslægten tjente på det. Næh du, det var bjergkrigerne, der befriede byen. Bjergkongen ved, hvordan en by skal styres, og hvordan kvindfolk skal holdes i ave. Jeg fatter ikke, at han tillader, at sådan en heks som din mor bruger sine sortekunster på hans undersåtter. Hun hører vel oven i

købet til dem, der stadig tilbeder Månegudinden, selv om Bjergkongen har forbudt det!

Iljana var ved at græde af raseri. Hun vidste ikke, hvad hun skulle sige, og hun havde mest lyst til at slå ham, men det ville være primitivt. Rahlin ville ikke bryde sig om det. I stedet vendte hun sig om og begyndte at klatre op. Det hjalp på vreden at bruge kræfterne på det skridende sand.

Da hun nåede op til sine spande og så sig tilbage, havde Kee allerede skubbet fra og var på vej ud på floden igen. Hun følte sig på den ene side stærk og usårlig ved tanken om, at hun havde forsvaret sin mor og sin slægt. På den anden side kværnede tankerne rundt i hendes hoved. Hun havde lovet sin mor ikke at røbe hemmeligheden for nogen, og alligevel havde hun fortalt Kee om sin afstamning. Hun havde misbrugt sin mors tillid. Skammen brændte næsten hul i hende. Hun ville ikke mærke det. Hendes krop blev let på en sær måde. Det var, som om hun slet ikke var inde i den, men hang et eller andet sted oven over sig selv.

Da de to spande var fyldt, kravlede hun igen op over den udhængende kant, hankede op i håndtagene og begyndte at gå hjem igennem skoven. Spandene var tunge, og hun måtte jævnlig holde pause. Hun havde rigtig ondt i maven nu. Måske var det, fordi hun ikke havde fået noget at spise. Hun kom i tanke om, at hun havde glemt sin madpakke ude ved skrænten. men hun orkede ikke at gå tilbage efter den og asede bare videre ind igennem underskoven.

Da hun nåede frem til vindfælden, hvor stien drejede ind mod Måneegen, var hun træt. Solen var forsvundet, og vinden var sprunget over i sydvest. Der lugtede af

sne. Hun frøs om hænderne og tærne, og hun havde meget ondt i maven. Hun skyndte sig hjemad med de tunge spande. Det eneste, hun tænkte på, var at komme ind i varmen og ligge ned.

På toppen af den lille bakke bag ved hytten stoppede hun op. På den lille plads foran huset stod to heste med fornemt grønt skaberak. Hun havde svært ved at se mærket på saddeldækket helt tydeligt, men hun vidste godt, hvad det var: et stort gyldent vildornehoved, Bjergkongens våbenskjold. Kees anklage om hekseri fløj igennem hovedet på hende, og hun tænkte på, hvad Rahlin havde fortalt om soldaterne. De brændte bøndergårde ned og voldtog kvinderne. Hendes mor havde altid sagt til hende, at hvis hun så soldater, skulle hun være forsigtig, for man vidste aldrig, hvad de var ude på. Skammen over at have røbet hemmeligheden for Kee fik blodet til at suse for ørerne. Var Bjergkongens mænd kommet efter Rahlin?

Iljana rystede tavst på hovedet og sagde hviskende til sig selv: – Tag dig sammen, Iljana, Kee kan umuligt have nået at fortælle noget til nogen!

Hun beroligede sig selv yderligere med, at han slet ikke havde troet på hende.

Iljana stillede de to spande fra sig bag et træ og dukkede ned i det høje visne græs, så hun ikke kunne ses nede fra gårdspladsen. Lydløst kravlede hun ned ad skrænten og hen under det lille vindue over sovebriksen, det stod som regel på klem. Hun hørte stemmer inde fra hytten. En træt ældre mandsstemme bad indtrængende: – Rahlin, så hjælp mig dog. Du er den eneste, der kan helbrede mig. Hvis du afviser mig, må jeg dø.

Rahlins stemme var hård, og Iljana dukkede uvilkår-

ligt hovedet. – Ja, du har ret, jeg er den eneste, der kan hjælpe dig, men jeg vil ikke. Jeg skylder hverken dig eller din slægt noget, Dom Yeno.

– Hvorfor tvinger vi hende ikke bare, herre? Jeg skulle nok kunne få den heks til at give sig.

Den hæse, flade stemme fik det til at gyse i Iljana. Stemmen fortsatte: – Kom her, min tøs, så skal May Briam få dig til at makke ret!

Den anden stemme, den, der tilhørte Dom Yeno, brød ind som en bjæffende kommando: – Slip hende, fægtemester, hun kan ikke helbrede under tvang.

May Briam brummede utilfreds. Dom Yeno fortsatte: – Vent udenfor!

Iljana hørte støvlesporerne klirre mod hinanden, da Dom Yenos fægtemester gik ud ad døren.

Stemmen blev igen mildere: – Rahlin, for sidste gang – det gælder mit liv! Husker du, at jeg hjalp dig engang, uden mig var du endt samme sted som din mor og din mormor.

Det varede lidt, før Rahlin svarede. Hendes stemme lød så trist, at Iljana var lige ved at græde. – Ja, Yeno, jeg husker, hvad du gjorde – både da du hjalp mig, og alt det andet. Gå nu, der er ikke mere at snakke om.

Dom Yenos stemme var så lav, at Iljana måtte anstrenge sig til det yderste for at høre, hvad han sagde: – Du ved, jeg ikke ønskede at gøre dig ondt, jeg elskede dig jo! Du lod mig forstå, at du også holdt af mig, hvordan skulle jeg kunne vide, at du oplevede vores forening som værre end døden?

Rahlins stemme var næsten uhørlig. – Nej, hvordan skulle du kunne vide det! Hvordan skulle en mand fra Bjergkongens slægt kunne forstå en dragejomfru? Åh nej, Yeno, du forstod aldrig, hvor farligt det var for mig,

at jeg lod dig forføre mig. Vær du lykkelig for, at jeg ikke siger ja til at hjælpe dig. Det kunne koste dig betydeligt flere smerter end dem, du allerede har i sigte. Ja, jeg skylder dig meget, Yeno, vær du glad for, at jeg ikke betaler dig tilbage. Men nu skal du gå, inden min datter kommer hjem.

– Din datter! ... Er det ... Jeg mener ... Har jeg?!

– Ja, du har, men hun vil aldrig få det at vide. Gå nu! Rahlins sidste ord lød som et nødskrig, og Dom Yeno gik. Iljana sneg sig ned til hjørnet og kikkede forsigtigt frem. Den gamle mand blev hjulpet op på sin hest af fægtemesteren, og idet de red væk, vendte Dom Yeno sig om. Et øjeblik så Iljana ind i hans trætte grå øjne, og han smilede svagt. Hans blik virkede så underlig bekendt. Det skræmte hende.

Da de to ryttere var forsvundet mellem træerne, hørte hun sin mor græde. Gråden lød trist og håbløs. Det skar igennem Iljana. Rahlin græd ikke. Hun ville gerne trøste sin mor, men hun vidste, at Rahlin ikke ville give hende lov. Iljana tumlede fortvivlet op ad bakken og ind i skoven. Hun bemærkede ikke, at hendes hænder og tøj blev revet af brombærrankerne. Først da hun nåede Måneegen, standsede hun. Forpustet kastede hun sig ned på jorden og kikkede op i de næsten nøgne grene. Blodet bankede i tindingerne og overdøvede for en kort stund de forvirrede tanker, der flaksede rundt i hendes hoved. Hun havde altså en far, en mand fra bjergene, oven i købet en af Bjergkongens slægtninge! Hendes mor hadede ham, det var der ingen tvivl om. Iljanas hoved føltes, som om det skulle sprænges. Hun krøb sammen og pressede sig ind til den ru egestamme i et desperat forsøg på at holde sammen på sin krop og sit hoved. Det dunkede voldsomt i hendes mave, og hun

mærkede noget varmt og klæbrigt løbe ned ad lårene. Forskrækket satte hun sig op og åbnede lukkestroppen på bukserne. Det var blod, pibende orangerødt blod, der løb i en stille strøm ud mellem hendes ben. Hun havde fået sin blødning. Iljana sank hulkende sammen.

Det mørknede omkring hende. Vinden blev koldere, og de første snefnug smeltede på hendes hånd. Hun rejste sig og fulgte mekanisk stien tilbage til hytten. Spandene med slånebærrene stod stadig bag træet. Hun hankede op i dem og bar dem ned foran døren.

Rahlin åbnede, før Iljana nåede at lægge hånden på klinken.

– Hvorfor kommer du så sent? Jeg har været så urolig for dig.

Rahlin knugede sin datter så hårdt ind til sig, at Iljana var ved at miste vejret.

Der var te på kanden, og Iljana varmede taknemmeligt hænderne omkring tekruget. Rahlin var rastløst gået i gang med at ordne slånebærrene.

– Her var ellers fint besøg i dag, sagde hun med ryggen til sin datter.

Iljana anstrengte sig for at lyde overrasket: – Nå, hvem var det?

– Kongens farbror, Dom Yeno. Han ville have mig til at hjælpe sig. Han har en alvorlig leversygdom, men jeg sagde nej. Hvorfor skulle jeg dog hjælpe en af dem, der har været med til at ødelægge vores slægt!

Iljana holdt vejret og ventede spændt. Ville Rahlin fortælle mere?

– Var det ikke ham, der hjalp dig? spurgte hun forsigtigt efter længere tids tavshed.

– Åh jo, på en måde kan man godt sige, at han hjalp mig.

Rahlin hævede stemmen: – Men han ødelagde mig også – han er af Bjergkongens slægt!

Iljana ventede på en fortsættelse af historien om hendes far, men den kom ikke. Hun turde ikke spørge. Rahlin arbejdede koncentreret med at ordne slånbærrene, komme dem i en stor gryde med lidt vand og masser af honning.

De usagte ord gjorde Iljana syg. Hendes mave trak sig sammen i kramper, og smerterne trak om i lænden og ned i benene. Blodet silede ud af hende, og hun rystede i kuldegysninger. Hun lagde hovedet ned på armene og begyndte at græde.

Rahlin tørrede hænderne i forklædet og gik hen til hende.

– Jeg er begyndt at bløde, hikstede Iljana. – Og det gør så ondt i maven.

Hendes mor lyste op. – Til lykke, Iljana, Månegudinden har velsignet dig, nu er du en rigtig kvinde.

Rahlin løftede Iljanas ansigt op imod sig og smilede triumferende. – Nu er der atter en dragejomfru!